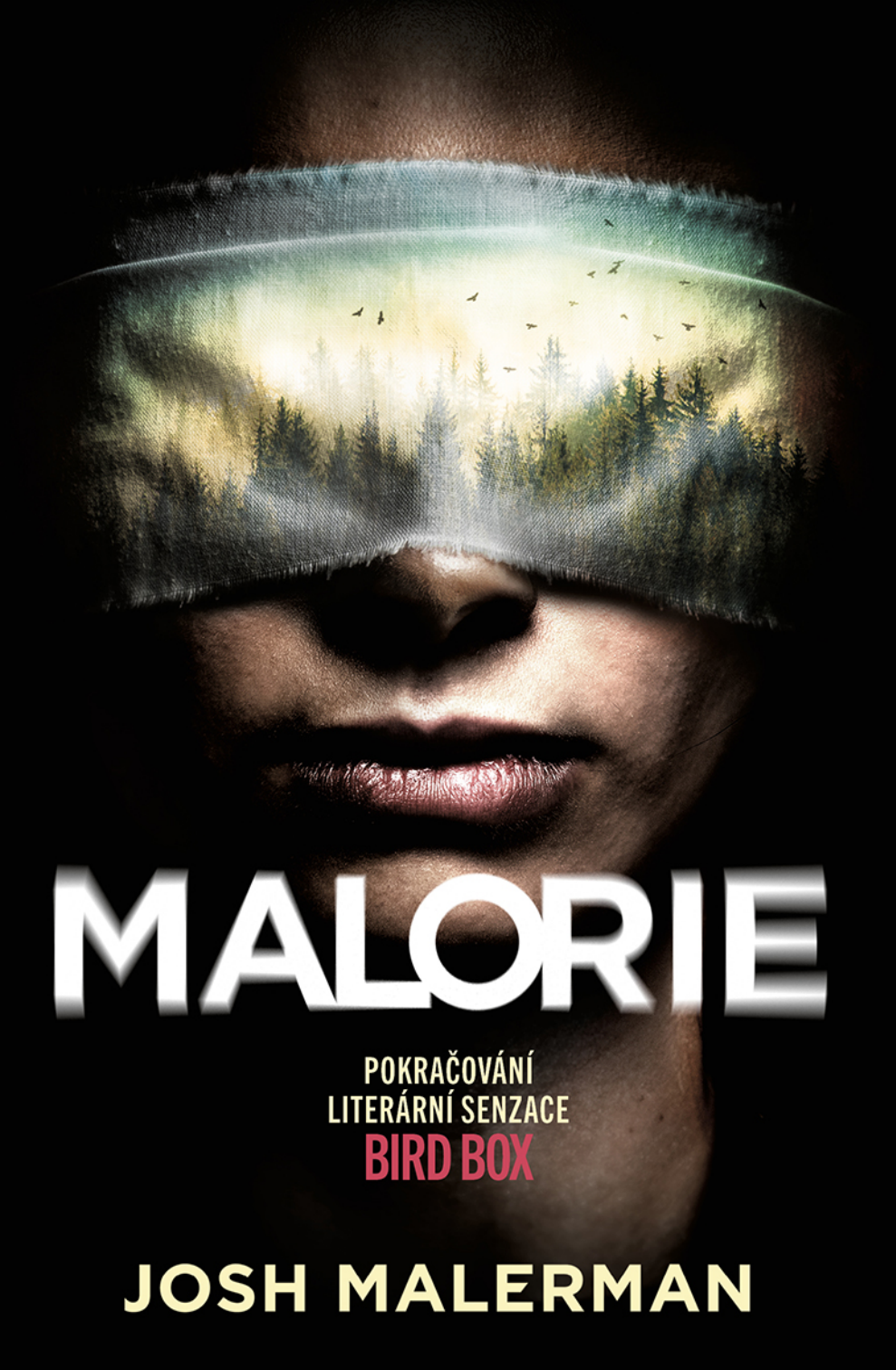

A close-up of a person's face, focusing on the eyes and mouth. The eyes are closed, and a vibrant, painterly forest scene is projected onto the eyelids. The scene depicts a dense evergreen forest under a bright, hazy sky with numerous small birds in flight. The person's lips are slightly parted, showing a hint of red lipstick. The overall mood is mysterious and surreal.

MALORIE

POKRAČOVÁNÍ
LITERÁRNÍ SENZACE
BIRD BOX

JOSH MALERMAN

MALORIE

Copyright © Josh Malerman, 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králiková, 2021

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0932-8 (pdf)

MALORIE

Josh Malerman

FOBOS

Malorie je pro Kristin Nelsonovou.

**SLEPECKÁ ŠKOLA
JANE TUCKEROVÉ**

Malorie stojí přitisknutá k cihlové zdi učebny. Dveře jsou zamčené. Je sama. Světla jsou zhasnutá.

Má pásku přes oči.

Venku na chodbě vypuklo násilí.

Ten zvuk zná. Slýchá ho v nočních mûrách. Slyšela ho v ozvěnách padlého domu plného zdravých lidí, kteří se navzájem roztrhali na kusy, když rodila svého syna.

Tom je právě teď uprostřed toho násilí. Malorie neví kde.

Nadechne se. Zadrží dech. Vydechne.

Natáhne se ke dveřím, aby je odemkla, aby je otevřela, aby v křiku, hysterii a šílenství našla svého syna a dceru. Na druhé straně dveří něco praskne. Zní to, jako by někdo vrážel hlavou do zdi chodby.

Couvne od kliky.

Když Olympii viděla naposled, ta šestiletá dívka četla knihy v Braillově písmu ve školní knihovně. Tucet dalších lidí tam poslouchal klasickou hudbu, linoucí se ze školních reproduktorů, kterou přehrávali z desky v kanceláři.

Malorie nyní poslouchá, jestli nezaslechne hlasy těch lidí. Musí vědět, jestli se násilí rozšířilo až do knihovny.

Jestli dospělo až k její dceři. Pokud ano, bude nejdřív hledat Toma.

Poslouchá.

Od chvíle, kdy přišli do Slepecké školy Jane Tuckerové, ji její děti o poslouchání hodně naučily. Sice nikdy neslyší svět tak jako ony, ale může se o to alespoň pokusit.

Venku je ale příliš velký hluk. Chaos. Nedokáže rozlišit jednotlivé hlasy.

Myslí na Annette. Slepou ženu, mnohem starší než Malorie, jejíž jméno někdo před chvílí vykřikl, když hladová Malorie šla chodbou do jídelny. Než stačila pochopit povahu toho výkřiku, samotná Annette vyběhla zpoza rohu. Modrý župan a rudé vlasy za ní vlály jako roztočené sirény a v ruce měla nůž. Malorie stihla jen postřehnout ženiny otevřené rozostřené oči, než zavřela ty své.

Malorie si pomyslela: *Je slepá... jak mohla zešilet?* pak znehybněla. Annette ji minula, těžce dýchala, pohybovala se rychle a Malorie, která z hlubin školy slyšela první hrdelní zvuky, poslepu vkročila do nejbližší učebny a zamkla za sebou dveře.

Nyní znovu sahá po klice.

Když Toma viděla naposled, byl v bývalé učitelské sborovně a na kolenou měl kusy nového vynálezu. Za ty kusy je zodpovědná Malorie. Chlapec Tom v pouhých šesti letech vynalézá stejně, jako to dělával muž Tom, jeho jmenovec. Malorie často cítí nutkání ten impuls podporovat. Cítí, že jako matka ho podpořit musí. Nebo by ho možná měla podpořit ve starém světě. Ale nyní, tady, všechny Tomovy vynálezy ničí a připomíná mu, že jediná ochrana, kterou kdy kdokoli z nich bude potřebovat, je páska přes oči.

Přesto, Annette je slepá.

A nyní šílená.

Malorie náhle slyší zpoza zamčených dveří něco příšerného. Dva lidé se na chodbě perou. Je to muž a žena. Není těžké připojit k vydávaným zvukům vizuální představy. Drápání, škrábání. Prsty v očích a prsty zaražené do krku. Prasknutí kosti a roztržení něčeho, co zní jako hrdlo.

Holýma rukama?

Malorie se nehýbe. Do dřevěných dveří narazí tělo a sklouzne na dlážděnou podlahu. Ať už tu rvačku vyhrál kdokoli, nyní funí přímo za dveřmi.

Malorie poslouchá. Nadechne se, zadrží dech, vydechne. Ví, že tu paniku nedokáže zastavit. Chce slyšet, co se děje dál na chodbě, za vším tím dýcháním. Chce slyšet výkřiky lidí, kteří tam žijí, chce slyšet, co přesně říkají, kde přesně jsou její děti. Vzpomene si, jak rodila na půdě domu. Byl mnohem menší než tato budova. Pamatuje si, jak v přízemí někdo zavolal: *Don strhl závěsy!*

Kdo je strhl tady?

Dýchání na chodbě ustalo. Ale vzdálené zvuky úderů pěstí do dřeva, pěstí do pěstí a posledních střípků zdravého rozumu sílí.

Malorie odemyká dveře učebny. Otevírá je.

Na chodbě se nic nehýbe. Nikdo se k ní nežene. Vůbec nikdo nepromluví. Ať tu rvačku vyhrál kdokoli, už je pryč. Hlouběji v budově se ozývá vytí. Tlumené výkřiky smrti, poslední slova a přání. Ozývá se jekot a blábolení, třískání otevíraných dveří a třískání zavíraných dveří. Děti vykřikují. Hudba z kanceláře hraje dál.

Malorie překračuje tělo na prahu otevřených dveří. Vstupuje na chodbu, drží se u zdi. Spustí se alarm. Hlavní dveře školy jsou otevřené. Rytmické pulzování je v takovém rozporu s klasickou hudbou, až si Malorie v jednom zmateném okamžiku myslí, že už se zbláznila.

Její děti jsou někde v té vřavě.

Roztřeseně se snaží zavřít oči potřetí – za svými již zavřenými víčky, za páskou omotanou těsně kolem hlavy. Uzavírá svou mysl před představou toho, jak tohle všechno musí vypadat.

Posouvá se podél cihlové zdi. Nevolá Toma ani Olympii, i když je to to jediné, co chce udělat. Nadechne se, zadrží dech, vydechne. Cihly ji škrábou do holých ramenou a paží, tahají za látku bílého tílka, které má na sobě. Alarm zesiluje, jak se blíží ke konci chodby, blíží se k místu, na které utíkala rusovlasá Annette s velkým nožem v ruce. Lidé před ní křičí. Někdo je blízko. Těžké, nemotorné boty na podlaze, mručení někoho, kdo na takovou námahu není zvyklý.

Malorie znehybní.

Ten člověk projde kolem ní, namáhavě dýchá, mumlá si pro sebe. Zbláznil se? To Malorie neví. Nemůže to vědět. Jen se sune dál podél zdi. Nečekaně zjišťuje, že cítí prchavou vděčnost za ty dva roky, které tu prožili. Za oddech na cestě. Ale ta vděčnost je jako skleněnka hosená na pláž plnou dalších kuliček, ztracená navždy. Hrůza, kterou dlouho očekávala, dorazila.

Nebud' líná.

Její dvouslovná mantra už nic neznamená. Důkaz: Už zlenivěla, neví, kde jsou její děti.

Prostorem se rozlehne kovová rána. Hudba a alarm zesilují.

Malorie se nesnaží utiшит děti, které slyší. Nenatahuje se ve své temnotě, aby jim pomohla. Jen se posouvá dál a tiskne se ke zdi takovou silou, že jí nyní cihly rozdírají kůži do krve.

Vpředu se něco hýbe. Blíží se to. Rychlé, ploché kroky. Zadrží dech. Ale tento člověk ji nemine.

„Malorie?“

Někdo s otevřenýma očima. Žena. Kdo?

„Nech mě být,“ řekne Malorie. „Prosím.“

Slyší ozvěnu svého vlastního úpěnlivého hlasu, když před šesti lety rodila na půdě.

„Malorie, co se stalo?“

Malorie si myslí, že je to žena jménem Felice. Záleží jen na tom, jestli je ta žena šílená nebo ne.

„Dostali se dovnitř?“ ptá se ta žena.

„Já ne–“

„Všichni zešileli!“ říká ta žena.

Malorie neodpovídá. Ta žena by mohla být ozbrojená.

„Tímhle směrem jít nemůžeš,“ říká ta žena.

Malorie cítí ruku na svém holém zápěstí. Ucukne a narazí loktem do cihel.

„Co to s tebou je?“ říká ta žena. „Myslíš si, že jsem se zbláznila i já?“

Malorie od ní odchází s nataženýma rukama, očekává, že dostane ránu. Pokračuje ke konci chodby. Ví, že té zdi vévodí prosklená vitrína, ve které byly kdysi uložené trofeje, úspěchy dokládající pokroky slepecké školy.

Narazí do ní dřív, než se stihne zastavit.

Nejdřív ji zasáhne ramenem, řezné rány jsou rychlé a teplé, bolest hlasitá. Vykřikne, ale její hlas spolkně vzrůstající chaos na chodbách.

Nezastaví se. A stále nezavolá jejich jména. Prsty čerstvě zbarvenými do ruda se dotýká zdi a blíží se ke kvílení, výkřikům, úderům kovu o kov, pěstí o pěstí.

Někdo se jí otrže o rameno a Malorie se rychle otočí, strčí do něj, ale nic necítí.

Nikdo tam není. Přesto jí běhá mráz po zádech. Nechce, aby se jí někdo dotkl.

Nebo něco.

Pomyslí na Annette, slepou, ale šílenou.

Ano, člověk se může zbláznit i postaru. Ale Malorie ví, jak vypadá šilenství způsobené těmi tvory.

Annette prostě nepřeskočilo. A pokud ta žena nevidí..., tak co se mohlo stát?

„Mami!“

Malorie se zastaví. Je to Olympia? To naléhavé, ale vzdálené volání dívky, kterou vychovala jako vlastní dceru, i když ji neprodila?

„Vypněte někdo tu hudbu,“ řekne Malorie. Potřebuje něco říct, potřebuje slyšet známý, rozumný hlas, zatímco přejíždí prsty přes cihly a přes nástěnku, na které v uplynulých dvou letech visela oznámení o školních událostech.

Výkřik vepředu. Praskání dřeva vzadu. Někdo proběhne kolem ní. Někdo jiný následuje.

Malorie nevykřikne. Jen pokračuje dál, kolena se jí podlamují, rameno jí hoří čerstvým zraněním. Napíná uši, aby zaslechla ozvěnu toho hlasu, který zavolal *mami*. Možná to bylo její dítě, na okamžik se vynořilo nad hladinu, jen aby se opět ponořilo do rozbouřených vln hluku na chodbě před ní.

Připomíná si, aby se pohybovala cílevědomě, ale pomalu. Musí být ve střehu. Musí zůstat na nohou.

Před ní vykřikne chlapec. Dítě. Zní, jako by se zbláznil.

Nadechne se, zadrží dech, vydechne. Kráčí k tomu zbesilému hluku, ke zvukům komunity, která celá najednou ztratila zdravý rozum. Druhé dítě, možná. Třetí.

„Dostali se dovnitř,“ řekne. Ale nemusí to říkat. A tentokrát jí vlastní hlas nepřináší žádnou útěchu.

Po její pravici zarachotí dveře. Vlevo před ní něco na kolech narazí do cihlové zdi. Lidé vykřikují nadávky. Malorie se snaží nepředstavovat si, jak ty scény musí vypadat. Výrazy ve tvářích mužů a žen, se kterými dva roky sdílela tuto budovu. Otlučené cihlové zdi. Trosky. Modřiny a krev.

Snaží se nepřipustit si ani pouhou vzpomínku na zrak, jako by ji mohlo dohnat k šílenství, kdyby si jen představila, co se v tom prostoru děje.

Odmítá si představit tvora. Nedovolí si ani tohle.

Něco ji sekne do poraněného ramene. Malorie si ho zakryje rukou. Nechce, aby se jí něco dotklo. Přemýšlí, jestli se Annette nedotkli. Bojí se, hrozí se toho, že se tvorové začali... *dotýkat*.

Ale tohle možná byl jen kus dřeva. Další cihla. Prst odtržený z ruky.

Žena zavyje. Dítě promluví.

Promluví?

„Mami.“

Ruka v její dlani.

Netrvá ani vteřinu, než Olympiinu ruku pozná.

Mánie vepředu houstne.

„Tudy,“ řekne Olympia.

Malorie se své dcery neptá, proč jdou směrem k násilí a ne pryč od něj. Ví, že ji tam zajisté vede proto, že Tom je na druhé straně té scény.

Už ve svých šesti letech ji Olympia vede.

Malorie pláče. Nedokáže to potlačit. Je to, jako by se ve své osobní temnotě nořila do domu v okamžiku, kdy Don strhl závěsy. Jako by nikdy neplula po řece do Slepecké školy Jane Tuckerové. Jako by se po zádech propadla podlahou půdy a klesla přímo do odporných událostí pod ní.

Muž Tom ten den zemřel. Jmenovec jejího syna. Ale Malorie to neviděla. Odklidili ji, pokud lze takové slovo použít. Na půdě byla ve větším bezpečí než ti dole. Ale nyní, tady, slyší ten masakr zblízka. Neoddělují ji od něj žádné podlahy. Obyčejní lidé ztrácejí rozum. Kdysi slušní muži a ženy nyní zuří, nadávají, ubližují si navzájem, ubližují sami sobě.

Něco obrovského se zřítí. Vystřelí sklo.

Malorie by svou dceru neslyšela, kdyby promluvila. Nyní jsou v samém středu vřavy.

Olympia sevře její ruku pevněji.

Někdo do Malorie narazí. Holeň na holeň. Pak zase cihly, na jejím zraněném rameni. Některé hlasy poznává. Strávili tam dva roky. Znají ty lidi. Našli si přátele.

Nebo ne?

Malorie vstupuje hlouběji do toho šílenství a slyší vzdálenou otázku položenou jejím vlastním hlasem v její vlastní hlavě. Ptá se, jestli ta situace ospravedlňuje přísnost jejich bezpečnostních opatření, skutečnost, že i v budově nosila pásku přes oči, za což ji často kárali. Ach, jak její opatření místní obyvatele urážela. Ach, jak kvůli nim měli ostatní pocit, že si Malorie myslí, že je lepší než oni.

„Tom,“ řekne Olympia.

Malorie si přinejmenším myslí, že to slyšela. Stejně jmenoval nosil muž, kterého na tomto světě nejvíc obdivovala, optimista v době neskutečného zoufalství. Ano, chlapec Tom se muži Tomovi velice podobal, i když ten muž nebyl jeho otcem. Malorie tomu chlapci nemůže zakázat touhu vyrobit pevnější pásky přes oči, zakrýt okna vrstvami dřeva, namalovat na zdi pokoje, ve kterém dva roky bydlí, falešná okna.

Malorie mu však nemusí dovolit, aby to skutečně udělal.

Někdo ji udeří ze strany do hlavy. Malorie se ožene, aby toho člověka odstrčila, ale Olympia ji vtáhne hlouběji do vřavy.

„Olympie,“ řekne. Ale víc už nepromluví. Nemůže. Tisknou se na ni nová těla, nad ní a za ní se rozbíjejí předměty, někdo nadává těsně u jejího ucha.

Kdyby chtěla, mohlo by to znít jako oslava. Už to nejsou výkřiky hrůzy, ale nadšení. Tvrdé rány jsou jen těžké nohy bubnující do parketu. Žádná trýzeň, ale veselí.

Rozhodl se takhle vnímat svět muž Tom? A pokud ano..., mohla by to také dokázat?

„Tom,“ řekne Olympia. Tentokrát to Malorie slyší jasně a chápe, že jsou na druhé straně násilí.

„Kde?“

„Tady.“

Malorie se natáhne a nahmatá zárubeň otevřené učebny. Je to tam cítit lidmi.

„Tome?“ řekne.

„Mami,“ řekne Tom. Slyší úsměv v jeho hlase. Poznává, že je hrdý.

Jde k němu, dřepne si a rukama hledá jeho oči. Má je zakryté něčím, co jí na pohmat připomíná karton. Malorie pomyslí na muže Toma, který nosil helmu z polštářů z pohovky a z lepicí pásky.

Úlevu, kterou cítí, chaos na chodbách nijak nezmenšuje. Její děti jsou zase s ní.

„Vstaňte,“ řekne a hlas se jí stále třese. „Odcházíme.“

Vkročí dál do místnosti, najde postele a stáhne tři deky.

„Poplujeme zase po řece?“ zeptá se Tom.

Šílenství za nimi neustává. Boty dupají po chodbách sem a tam. Sklo se tříští. Děti křičí.

„Ne,“ řekne Malorie. Pak, horečnatě: „Já nevím. Nemám žádný plán. Vezměte si tohle.“

Každému podá deku.

„Zakryjte se od hlavy až k patě.“

Pomyslí na slepou Annette, modrý župan, rudé vlasy, nůž.

„Už se nás mohou dotknout,“ řekne.

„Mami,“ řekne Tom, ale Malorie se natáhne a chytí ho za ruku. Násilí se vzedme a pohltí otázky, které už málem vyslovil.

Olympia chytí Malorie za druhou ruku.

Malorie se nadechne, zadrží dech, vydechne.

„Teď,“ řekne. „*Ted*... půjdeme.“

Společně vykročí z učebny na chodbu.

„Hlavní dveře,“ řekne.

Stejnými dveřmi před dvěma lety vstoupili. Malorie měla tělo i mysl rozervané pádlováním a neustálým napětím a hrůzou z pádlování po řece poslepu.

A tenkrát se také bála jistého muže jménem Gary.

„Malorie?“

Malorie pod dekou sevře ruce svých dětí. Promluvil na ni muž jménem Jesse. Malorie ví, že Jesse, když byl ještě duševně zdravý, do ní byl zamilovaný. Teď už duševně zdravě nezní.

„Malorie? Kam bereš ty děti?“

„*Jdeme*,“ řekne Malorie. Neotočí se. Neodpoví Jessemu, který nyní jde těsně za nimi.

„Malorie,“ řekne on. „Nemůžete odejít.“

Malorie sevře ruku v pěst, otočí se a ožene se.

Pěstí do něčeho narazí. Malorie věří, že Jesseho trefila do čelisti.

Jesse vykřikne.

Malorie sevře ruce svých dětí.

Tom a Olympia jdou spolu s ní. Celá trojice míří k otevřeným hlavním dveřím.

„Moje páska přes oči fungovala,“ řekne Tom. Navzdory té hrůze z jeho hlasu sálá hrdost.

„Tady to je,“ řekne Olympia a dovede je ke dveřím.

Malorie položí dlaň na zárubeň. Poslouchá, jestli neslyší Jesseho. Kohokoli.

Nadechne se. Zadrží dech. Vydechne.

„Kolik jich tam venku je?“ zeptá se. „Kolik jich slyšíte?“

Děti jsou potichu. Vřava v hlubinách školy pokračuje. Ale nyní jí to připadá vzdálené. Vzdálenější. Malorie ví, že jí syn chce odpovédět přesně. Ale nedokáže to.

„Nedokážu je spočítat,“ řekne Tom.

„Olympie?“

Pauza. Náraz daleko za nimi. Výkřik.

„Hodně,“ řekne Olympia.

„Dobře. *Dobře*. Nesundávejte si ty deky. Nechte si je na sobě, dokud vám neřeknu, abyste si je sundali. Teď už se nás i dotýkají. Rozumíte?“

„Ano,“ řekne Tom.

„Ano,“ řekne Olympia.

Malorie se snaží potřetí zavřít oči. Snaží se vytěsnit představu toho, co číhá venku.

Hodně.

Snaží se zavřít oči počtvrté, popáté, pošesté. Chce si někomu postěžovat, jak je to nespravedlivé. Někomu svého věku. Někomu, kdo vyrostl dřív, než přišli ti tvorové. Že není správné, aby matka musela se svými dětmi tak náhle uprchnout z místa, které nazývá domovem, a vydat se do světa, kde jsou hrozby mnohem horší než ty, které nechávají za sebou.

Sevře ruce svých dětí a udělá první krok pryč ze Slepec-ké školy Jane Tuckerové.

Tohle je nový svět. Nyní se věci mají takhle – a mají se tak už mnoho let.

Z hysterie do naprostého neznáma.

Ti tři, slepí a zahalení látkou, vyrážejí.

Sami.

Zase.

O DESET LET POZDĚJI

JEDNA

Tom přináší vodu ze studny. Dělá to tak každý druhý den už téměř deset let. Tak dlouho už ti tři bydlí v táboře Yadin. Olympia věří, že tábor býval v době Divokého západu vojenskou základnou. Přečetla téměř všechny knihy v táborové knihovně (více než tisíc), včetně knih o historii Michiganu. Říká, že táborová ubytovna pravděpodobně bývala barem. Chata jedna byla vězením. Tom neví, jestli má pravdu, i když nemá žádný důvod jí nevěřit. Když přišli tvorové, byl to židovský letní tábor. Přinejmenším to je jisté. A nyní je to jejich domov.

„Ruku před ruku,“ říká a chytá se lana, které spojuje chatu tři s kamennou studnou. Říká to, protože i když jsou všechny budovy navzájem propojené lany (dokonce spojují i chatu deset s molem na jezeře), snaží se vymyslet lepší způsob, jak se venku pohybovat.

Tom nenávidí pásky přes oči. Když je někdy obzvlášť líný, žádnou si nevezme. Jen pevně zavře oči. Ale stále má v mysli pevně vrytá matčina nekonečná pravidla.

Nestačí jen zavřít oči. Něco by tě mohlo vylekat a otevřel bys je. Nebo by ti je něco mohlo otevřít silou.

Jistě. Ano. Teoreticky má Malorie pravdu. Teoreticky má obvykle pravdu. Ale kdo chce žít teoreticky? Tomovi je nyní šestnáct let. Narodil se do tohoto světa. A ještě nic se mu nepokusilo otevřít oči.

„Ruku před ruku.“

Už tam bude. Malorie trvá na tom, aby vodu zkontroloval, než ji přinese. Mnohokrát mu vyprávěla příběh o dvou mužích, o Felixovi a Julesovi. O tom, jak jeho jmenovec muž Tom testoval vodu, kterou ti dva donesli zpět. Jak se všichni báli, že vodu mohl kontaminovat tvor. Mladíku Tomovi se tahle část příběhu líbí. Ten test se mu zamlouvá. Dokonce se mu zamlouvá i představa nových informací o tvorech. Kdyby věděli víc, měl by víc s čím pracovat. Ale nebojí se, že by v jejich pitné vodě něco plavalo. O to se postaral filtr, který sám vynalezl.

A krom toho, navzdory tomu, jak se Malorie chová, ani ona nedokáže věřit tomu, že by se voda mohla zbláznit.

„Tady!“ řekne.

Natáhne se a dotkne se okraje studny dřív, než do něj narazí. Šel tudy už tolikrát, že by mohl ke studně běžet, a přesto by se zastavil před kamenným kruhem.

Nakloní se přes okraj a zakřičí do temného tunelu.

„Vypadněte odtamtud!“

Usměje se. Odpoví mu ozvěna – sytý zvuk jeho vlastního hlasu – a Tom si rád představuje, že na něj někdo volá zpět. Sice měli štěstí, že narazili na opuštěný tábor s řadou budov a nejrůznějším vybavením, ale život tu je osamělý.

„Tom je nejlepší!“ zavolá, jen aby slyšel ozvěnu.

Dole ve vodě se nic nehýbe a Tom začíná vytahovat kbelík. Je to standardní rumpál, vyrobený z oceli. Už mnohokrát ho opravoval. Také ho pravidelně olejuje. Tábor se o ně stará ve všech ohledech, stejně jako sklep se

zásobami v hlavní ubytovně, který Malorie před deseti lety dohnal k slzám.

„Potrubí, které by vodu vedlo až k nám,“ říká Tom, zatímco točí klikou. „Mohli bychom ho dát přesně tam, kudy teď vede lano. Voda by tekla přes současný filtr. Museli bychom jen otočit kohoutkem a *presto*. Čistá voda by tekla až k nám. Už žádné ručkování po laně. Vůbec bychom nemuseli vycházet z chaty.“

Ne, že by ta cesta byla namáhavá. A každý důvod vyjít ven je dobrý. Ale Tom chce věci zlepšovat.

Na nic jiného nemyslí.

Kbelík je nahoře, Tom ho sundá z háku a nese ho zpět do chaty tři. Do té největší chaty v táboře, ve které on, Olympia a Malorie po většinu těch let spali. Mámína pravidla nedovolují Tomovi a Olympii spát někde jinde, navzdory jejich vzrůstajícím potřebám. Tom se tím pravidlem zatím řídí.

Pokud to potřebujete, můžete celý den strávit v jiné chatě. Ale spát budeme pohromadě.

Stále. Po deseti letech.

Tom vrtí hlavou a snaží se tomu zasmát. Co jiného by mohl dělat? Olympia mu v soukromí řekla o neshodách mezi generacemi, o kterých četla ve svých knihách. Říká, že je běžné, že náctiletým jejich rodiče připadají jako „z jiné planety“. V tomto ohledu musí Tom s těmi spisovateli souhlasit. Malorie se chová, jako by se mohli všichni zbláznit každou vteřinou každého dne. A Tom i Olympia svým vlastním způsobem nahlas přemýšleli, jakou cenu má život, jehož jediným cílem je zůstat naživu.

„Dobře, mami,“ řekne Tom s úsměvem. Je to pro něj snazší, když se těm věcem směje. Při těch několika příležitostech, kdy jejich táborem, jejich domovem, prošli lidé zvenčí, si Tom všiml, o kolik je Malorie přísnější než

ostatní. Slyšel to v hlasech ostatních. Ve slepecké škole to viděl pravidelně. Často mu bylo trapně, když na veřejnosti žil pod jejím palcem. Lidé se na ni dívali, jako by je... Jaké slovo to Olympia používá?

Týrala.

Ano. To je ono. Nezáleží na tom, jestli si Olympia myslí, že je Malorie týrá, nebo ne. Tom si myslí, že ano.

Ale co může dělat? Může nechat pásku přes oči doma. Může si dělat poznámky a vymýšlet způsoby, jak se tvorům bránit. Může odmítnout nosit dlouhé rukávy a kapuci v nejteplejších dnech v roce. Jako třeba dnes.

U zadních dveří chaty slyší pohyb. Není to Olympia, ale Malorie. To znamená, že nemůže prostě jen otevřít dveře a položit kbelík s vodou dovnitř. Přece jen si bude muset nasadit tu kapuci.

„Do prdele,“ řekne Tom.

Tolik výstředností a tolik rozmarů jeho matky mu brání žít podle svého, tak jak by to sám chtěl.

Položí kbelík do trávy a z háčku přede dveřmi si vezme mikinu s kapucí a dlouhými rukávy. Paže má v rukávech. S kapucí se neobtěžuje. Malorie zkontroluje jen paži.

Když má kbelík zase v ruce, pětkrát zaklepe.

„Tome?“ zavolá Malorie.

Kdo jiný by to mohl být?

„Jo. První kbelík.“

Dnes přinese čtyři kbelíky. Jako vždycky.

„Máš zavřené oči?“

„Mám je zavázané, mami.“

Dveře se otevrou.

Tom předá kbelík přes práh. Malorie ho přijme. Ale přitom se dotkne jeho paže.

„Hodný kluk,“ řekne.

Tom se usměje. Malorie mu podá druhý kbelík a zavře dveře. Tom si sundá mikinu a vrátí ji na háček.

Je snadné matku oklamat, když se na něj nesmí podívat.

„Ruku před ruku,“ řekne, i když teď už jen jde podél lana s kbelíkem v jedné ruce. Malorie mu mnohokrát vyprávěla, jak to dělali v domě v ulici Shillingham, v domě, kde se Tom narodil. Uvázali si lano kolem pasu a chodili pro vodu ve dvou. Olympia říká, že Malorie o tom domě mluví častěji, než si uvědomuje. A oba si všimli, že o něm mluví jen do určité doby. Pak nic. Jako by konec toho příběhu byl příliš temný a jako by ten konec mohla znovu přivolat, kdyby ho zopakovala.

Nyní je u studny a paže má pod krátkými rukávy holé. Tom upevní druhý kbelík a točí rumpálem. Kov cinká o kámen jako vždy, ale i přes tu kakofonii ve studni Tom zaslechne krok na trávě po své levici. A slyší i něco, co zní jako kola.

Kolečko tlačené kolem studny.

Přestane točit. Chvilí trvá, než se kbelík ustálí.

Někdo tam je. Slyší ho dýchat.

Pomyslí na mikinu pověšenou na háčku.

Další krok. Bota. Suchá tráva se pod bosou nohou zploští jinak než pod pevnou podrážkou boty.

Takže je to člověk.

Neptá se, kdo to je. Vůbec se nehýbe.

Třetí krok a Tom přemýšlí, jestli o něm ten člověk ví. Určitě ho musel slyšet, nebo ne?

„Haló?“

Je to mužský hlas. Tom slyší šustění papíru, jako když Olympia při čtení otáčí stránky. Má ten muž knihy?

Tom je vystrašený. Ale také vzrušený.

Návštěvník.

Přesto neodpoví. Některá Maloriina pravidla v tu chvíli dávají větší smysl.

Tom ustoupí od studny. Mohl by utéct k zadním dveřím chaty. Nebylo by to těžké a věděl by, kdy se zastavit.

Ve své osobní temnotě je jedno ucho.

„Rád bych s vámi mluvil,“ řekne ten muž.

Tom udělá další krok. Konečky prstů se dotýká lana. Obrací se k domu.

Slyší vrzání malých koleček. Představuje si v tom vozíku zbraně.

Pak zrychlí. Utíká po té cestě rychleji než kdy dřív.

„Hej,“ řekne ten muž.

Ale Tom je u zadních dveří a pětkrát zaklepe dřív, než muž stihne vyslovit další slovo.

„Tome?“

„Ano. Honem.“

„Máš –“

„Mami. *Honem.*“

Malorie otevře zadní dveře a Tom ji málem srazí na zem, jak se žene dovnitř.

„Co se děje?“ zeptá se Olympia.

„Mami –,“ začne Tom.

Ale někdo zaklepe na vchodové dveře.

Ty dveře jsou tenké a staré. Malorie už dřív vyjádřila obavy – nejsou dost pevné, aby něco nebo někoho zastavily.

„Je to muž,“ řekne Tom. Ale Malorie už mu poklepala na rameno. Ví, co to znamená. Také ví, že poklepala na rameno i Olympii.

Tom už nemluví.

„Haló, vy tam,“ řekne muž na druhé straně dveří. „Provádím sčítání.“

Malorie neodpoví. Tom přemýšlí o šustění papírů, které slyšel.

Plné kolečko?

„Víte, co je to sčítání?“

Malorie nedopoví. Tom přemýšlí, jestli nebude muset něco udělat. Pokud se ten muž pokusí vyrazit dveře, bude muset něco udělat.

„Nechci vás vystrašit,“ řekne ten muž. „Můžu přijít jin-
dy. Ale těžko říct, kdy to bude.“

Malorie neodpoví. Tom ví, že to neudělá.

Chce se Olympie zeptat, co je to sčítání.

„Chci si s vámi jen promluvit. Bez ohledu na to, kolik
vás tam je. Mohlo by to zachránit životy.“

Malorie neodpoví.

„Co chce?“ zašeptá Tom. Malorie ho popadne za zápěs-
tí, aby ho umlčela.

„No, víte,“ řekne ten muž, „chodím kolem a sbírám pří-
běhy. Sbíráám informace. Vím docela hodně o nepovede-
ných pokusech podívat se na tvory. Vím, co se lidem po-
dařilo ve snaze vést lepší život. Víte, že už tu jezdí vlak?“

Malorie neodpoví. Ale Tom najednou odpovědět chce.

„Přímo tady, v Michiganu... vlak. A víte, že nyní je tu
víc tvorů než dřív? Odhady říkají, je jich tu teď třikrát víc,
než když přišli poprvé. Všimli jste si větší aktivity kolem
vašeho domova?“

Malorie neodpoví. Ale Tom odpovědět opravdu chce.
To, co ten muž říká, ho fascinuje. Proč si nevyměnit in-
formace? Proč nezjistit něco nového? Jménem lepšího
života, proč ne?

„Existují nějaké důkazy o tom, že jednoho chytili,“ řek-
ne ten muž. „Lidé se o to snaží všude.“

A nyní Tom ví, proč Malorie nepromluvila.

Podle jejích pravidel je ten muž nebezpečný. Už jen
možnost, že by nějakého polapili, ji proměnila v kámen.
Pokud nezkameněla už předtím.

„Mám seznamy,“ pokračuje ten muž. „Vzorce. Spoustu informací, které vám mohou pomoci. A vaše příběhy by na oplátku mohly pomoci ostatním. Prosím. Promluvíme si?“

Malorie neodpoví.

Ale Tom ano.

„Máte ty informace zapsané?“

Malorie mu sevře zápěstí.

„Ano, mám.“ Úleva v hlase toho muže. „Mám s sebou literaturu. Přímě tady.“

Malorie mu sevře zápěstí tak pevně, že ji musí chytit za ruku, aby ji zastavil.

„Můžete to nechat na přední verandě?“

Olympia promluvila. Tom by jí nejradši dal pusu.

Ale ten muž nějakou dobu mlčí. Pak: „To nevypadá jako férový obchod. Nechal bych tu vše, co vím, a nedostal bych nic na oplátku.“

Konečně promluví Malorie.

„Přidejte si nás na seznam lidí, kteří vás odmítli.“

Tom přes dřevo slyší povzdech.

„Jste si naprosto jistí?“ zeptá se ten muž. „Na skupinu nenarazím často. Určitě si dovedete představit, že to není moc plodné ani bezpečné úsilí. Jste si jistí, že mě na hodinu nepozvete dál? Nebo na dvě? Můžete mi alespoň říct svá jména?“

„Nechte nás být.“

„Dobře,“ řekne. „Uvědomujete si, že jsem jen muž, který se tu snaží udělat něco dobrého, ne? Doslova se nám všem snažím poskytnout lepší chápání toho, na čem jsme.“ Pak, po dalším tichu zevnitř: „Dobře. Omlouvám se, jestli jsem vás vystrašil. Zjevně ano.“

Tom napíná sluch ke dveřím. Slyší, jak muž opouští verandu, boty na schodech, šustění v suché trávě opodál, opětovné tlačení kolečka. Než Tom dojde k samotným

dveřím a přitiskne ucho ke dřevu, slyší, jak se mužovy kroky vytrácejí na štěrkové cestě vedoucí pryč z tábora.

Otočí se k Malorie a Olympii. Ale než stihne něco říct, promluví Malorie.

„Řekla jsem vám, abyste nemluvili,“ řekne. „Příště to *neuděláte*.“

„Je pryč,“ řekne Olympia.

Ale Tom ví, co Malorie řekne, ještě dřív než to vysloví.

„Ne. Dokud neprohledáme tábor, tak není pryč.“

„Mami,“ řekne Tom, „tohle není Gary.“

Malorie se svou odpovědí nezaváhá.

„Už ani slovo,“ řekne. „A nos, do prdele, tu mikinu, Tome.“

Tom zůstane u vchodových dveří, zatímco se Malorie připravuje vyjít ven a zkontrolovat všechny chaty v táboře. Malorie řekne, že by tam ten muž mohl bydlet. Řekne, že by mohl tábořit v lese. Kdo ví, jak dlouho už je pozoruje. A zase se vynoří jméno *Gary*. Vynoří se pokaždé, když se objeví problémy.

Ale Tom neposlouchá, co Malorie říká nebo neříká. Poslouchá tiché šustění na druhé straně hlavních dveří chaty. Slyší, jak vítaný mírný vánek zvedá listy papíru ležící na verandě.

Ten muž tam své poznámky přece jen nechal.

Olympia sedí na své posteli a nahlas předčítá. Ať už ty poznámky napsal kdokoli, zapsal je nepořádně. Olympia si myslí, že je to tím, že napsal mnoho kopií stejného textu. Kdo ví, jak dlouho už se té povinnosti věnoval, když sepi-soval tuhle verzi. Stoh papírů je obrovský. Větší než jakákoli kniha v táborové knihovně. Snaží se číst pomalu, ale ve svém vlastním hlase poznává vzrušení, o jakém četla u bezpočtu postav v bezpočtu knih. Spisovatelé používali slova jako *bez dechu* a *dychtivě*. Popisovali jimi přesně to, co Olympia právě cítí. Částečně je to vzrušení z tajemství. Malorie neví, že tam ten muž své poznámky zanechal. A už vůbec neví, že je Olympia právě čte svému bratrovi.

„Pokračuj,“ řekne Tom.

Tom umí číst sám, samozřejmě, ale je líný. A nedokáže moc dlouho klidně sedět. Olympia ví, že Tom musí pořádně něco kutit. Musí být neustále v pohybu. Neustále musí něco *dělat*.

„*Muž v Texasu se na jednoho pokusil podívat pod vodu,*“ čte Olympia. „*Bylo u toho přítomno sedmnáct lidí. Skupina věřila, že se tvor brodí v jezeře za tábořištěm, kde bydleli. Ten muž se dobrovolně ponořil pod vodu, aby se*

podíval. Pod hladinou zešílel a už se nikdy nevynořil, aby se nadechl.“

„Někdo ho tam držel,“ řekne Tom. „Nikdo nemůže prostě... zůstat pod vodou, dokud neumře. Tedy v případě, že se může vynořit. Nemožné.“

Olympia přikývne. Ale není si tak jistá. Příběhy, které jim Malorie vyprávěla, spolu se vzpomínkami na to, jak najednou zešíleli všichni ve slepecké škole, dokládají, že možné je všechno.

„Ale co je šílenství,“ zeptá se Olympia, „pokud ne něco, co se vymyká normálu?“

„Dobře,“ řekne Tom a přechází po místnosti sem a tam, „ale tohle je jiné. Tělo by převzalo kontrolu. Ne? I kdyby ses chtěla utopit tak, že by ses posadila na dno jezera..., tělo by vyplavalo na hladinu.“

„Já nevím.“

„Já taky ne. Ale tohle se mi nezdá.“

„Posloucháš?“

Podívá se na ni s vážností v očích.

„Samozřejmě, že poslouchám,“ řekne. „Vždycky.“

Poslouchá, jestli nejde Malorie. Ani jeden z nich nechce, aby je přistihla.

„Žena ve Wisconsinu se na jednoho pokusila podívat přes brýle na pozorování zatmění slunce,“ čte Olympia. Tom je nyní velice pozorný. „Po mnoha diskusích se svými kolegy, kteří se jí to pokoušeli rozmluvit, to zkusila sama za úsvitu během jasného jarního rána. Okamžitě zešílela.“

„Dobře,“ řekne Tom, „ale jak víme, že se podívala jen přes brýle?“

„Myslím, že to můžeme předpokládat.“

Tom se zasměje.

„No, pokud nás máma něco naučila, tak je to skutečnost, že nestačí něco ,předpokládat‘.“